

တွဲလက်စပြုတ်စာမ်း

မြတ်ငြိမ်း

SILVER NAIL
JIM MORRIS

ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်

အမှာ စာ

လုံခြုံရေးအတွက် အခြေခံလိုအပ်ချက်များ အေအာရ် ၃၈၀-၅ တွင် ရှိသည်။ ။

ပူးတွဲပါ စာရွက်စာတမ်း(များ)တွင် ပါရှိသော သတင်းများကို အထက်အမိန့်မရဘဲ ထုတ်ပြန် ခြင်းပြုလျှင် အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုအတွက် ကြီးစွာသောထိခိုက်နစ်နာမှုများ ပေါ်ပေါက် နိုင်သည်။ ။

ပူးတွဲပါစာရွက်စာတမ်း(များ)ကို ထိန်းသိမ်းသူများ ၏ တာဝန်များ

၁။ ပူးတွဲပါစာရွက်စာတမ်း(များ)ကို အထက်အမိန့်မရဘဲ ပေါက်ကြားခြင်းကို ကာကွယ်ရန် သက်ဆိုင်ရာတာဝန်ခံများ မရှိချိန်တွင် မီးခံသေတ္တာထဲထည့်ပြီး သေ့ခတ်ထားပါ။

၂။ ပူးတွဲပါစာရွက်စာတမ်း(များ)ကို လုံခြုံရေး ထောက်ခံချက် ရရှိပြီး သိရှိရန် လိုအပ်သူများ ကိုသာ လွှဲပြောင်းပေးရမည်။

၃။ ပူးတွဲပါစာရွက်စာတမ်း(များ)ကို လွှဲပြောင်းပေးလျှင်
ဌာနဆိုင်ရာ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းများ အတိုင်း
လက်ခံရရှိကြောင်းလက်ခံဖြတ်ပိုင်းရယူထားရမည်။

ထားသိုသိမ်းဆည်းခြင်း

အေအာရ် ၃၈၀-၅ တွင် ညွှန်ကြားပါရှိသည့်
အတိုင်းထားသိုသိမ်းဆည်းပါ။

မိတ္တူပွားခြင်း

၁။ ကာကွယ်ရေး ဝန်ကြီးဌာန၏ ပြင်ပတစ်နေရာရာမှ
အခြေပြုရရှိသော ‘ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်ချက်’ ကိစ္စများကို ကာယကံရှင်၏
သဘောတူညီမှု မရရှိဘဲ ကူးယူခြင်း၊ မိတ္တူပွားခြင်း၊ ထုတ်
နုတ်ကိုးကားခြင်း မပြုရ။

၂။ ကာကွယ်ရေး ဝန်ကြီးဌာနအတွင်းမှ အခြေပြုရရှိသော
‘ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်ချက်’ ကိစ္စများကို ကာယကံရှင်၊ သို့မဟုတ်
အထက်အာဏာပိုင်များက တိကျစွာ ကန့်ကွက်ခြင်းမပြုလျှင်
ကူးယူခြင်း၊ မိတ္တူပွားခြင်း၊ ထုတ်နုတ် ကိုးကားခြင်းများ ပြုလုပ်နိုင်သည်
။

၃။ ဒုတိယကာကွယ်ရေး ဦးစီးချုပ်၏ စာရွက်စာတမ်းများကို
ကူးယူခွင့်မပြု။

ဖျောက်ဖျက်ခြင်း

ပူးတွဲပါ စာရွက်စာတမ်း(များ)ကို မှတ်တမ်းစာတွဲတွင် တွဲလျှင်၊
တစ်သီးတစ်သန့် ခွဲခြား သိမ်းဆည်းထားလျှင်၊ ဖျက်ဆီးလျှင်၊ သို့မဟုတ်
အခြားသို့ပို့မည်ဆိုလျှင် ဤအမှာ စာကို ပူးတွဲမထည့် ရ။

(ဤ အ မှာ စာသည် လျှို့ဝှက်စာရွက်စာတမ်းများ နှင့်
ခွဲခြားထားချိန်တွင် လျှို့ဝှက် အမှာ စာ မဟုတ်။)

ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်

ဌာနချုပ်

အမှတ် ၈၊ အထူးတိုက်ခိုက်ရေးတပ်ခွဲ (အေဘီအင်န်)

ဖိုဂူလမ်း၊ ပနားမား အေပီ ၀၊ အင်န်ပိုင် ၀၉၈၃၇

အကြောင်းအရာ။ ။ စစ်ဆင်ရေး အစီရင်ခံစာတင်ပြခြင်း။

၁၉၈၄ ခု၊ ဇန်နဝါရီလ ၂၉ ရက်။

တပ်ခွဲမှူး

၁။ ပူးတွဲပါသည် ဗိုလ်ကြီး ဆေးလ်ဗားဇေး၊ အမေရိကန်ကြည်းတပ်၊
အက်စ်အက်စ် အင်န် ၄၄၂-၄၅-၄၅၄၂ ၏ အသံသွင်း စစ်ဆင်ရေး
အစီရင်ခံချက်၏ မူတူဖြစ်ပါသည် ။

၂။ ဗိုလ်ကြီး ဆေးလ်ဗားနေးသည် တပ်မတော်မှ နုတ်ထွက်ခြင်းမပြုမီ ‘ရိုရာဘက်’စစ်ဆင် ရေးအတွက် စစ်ဆင်ရေးဆောင်ရွက်ပြီး အစီရင်ခံစာကို တရားဝင်တင်ပြရန် ပျက်ကွက်ခဲ့ရာ အဆိုပါ တရားဝင် အစီရင်ခံစာနေရာတွင် အစီရင်ခံချက်ကို အစားထိုးနိုင်ပါသည်။ ။ မည်သို့ဖြစ်စေ ဤ အသံသွင်း အစီရင်ခံချက်ပါ အချက်အလက်များ သည် တရားဝင်အစီရင်ခံစာတွင် ဖော်ပြနိုင်သည့် အချက်အလက်များ ထက် စစ်ဆင်ရေးကို ပိုမိုနားလည်သဘောပေါက်စေနိုင်သည် ဟု အောက်တွင် လက်မှတ်ရေးထိုး သူက ထင်မြင်ယူဆပါသည်။ ။

၃။ ဤအသံသွင်း အစီရင်ခံချက်သည် ဗိုလ်ကြီး ဆေးလ်ဗားနေး၏ ထူးဆန်းသော နောက် ဆက်တွဲ အပြုအမူများကို နားလည် သဘောပေါက်စေမည်ဖြစ်ပြီး ၎င်းအား တပ်မှ ထုတ်ပယ်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ ထားရှိသော လူကြီးမင်း၏ ထောက်ခံချက် သဘောထားကို ပြောင်းလဲစေမည် ဖြစ်ပါ သည် ။ ‘ရိုရာဘက်’ စစ်ဆင်ရေးနှင့်ပတ်သက်၍ ဗဟိုထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့က အပျက်သဘော ရှုမြင်သုံးသပ်မှုများ ရှိခဲ့သော်လည်း ‘ရိုရာဘက်’ စစ်ဆင်ရေးသည် ရာနှုန်းပြည့်နီးပါး အောင်မြင် သော စစ်ဆင်ရေးတစ်ရပ်ဖြစ်ပြီး ဗိုလ်ကြီး ဆေးလ်ဗားနေး၏ နောက်ဆက်တွဲ အပြုအမူများ သည် ‘အဆိုပါ အောင်မြင်မှုကို လျော့ပါး မှေးမှ ဝန်သွားစေမည် မဟုတ်’ဟု ကျွန်ုပ်ယူဆပါသည်။ ။

ပူးတွဲပါ - ၁

စစ်ဆင်ရေး အစီရင်ခံချက်မူတူ

ရန်။ ဒေါ်အိပ်ချ်ဘာရွန်

ဗိုလ်မှူး၊ ခြေလျင်တပ်၊ အက်စ်-၃။

ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်ချက်

ဗိုလ်ကြီးဆေးလ်ဗားနေး၊ အမှတ် ၈ အထူးတိုက်ခိုက်ရေးတပ်ဖွဲ့ (အေဘီအန်)၏ စစ်ဆင်ရေး ဆောင်ရွက်ပြီး အစီရင်ခံချက်မူတူမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။ အစီရင်ခံချက် အသံသွင်းခြင်း ကို အက်စ်-၃ ဌာနစိတ်၊ စစ်ဆေးခန်းတွင် ၁၉၈၅ ခု၊ ဇန်နဝါရီလ ၁ ရက်မှ ၁၉၈၅ ခု၊ ဇန်နဝါရီ ၁၁ ရက်ထိ ၁၁ ရက်ကြာ ပြုလုပ်ခဲ့ပါသည်။ ။ အစီရင်ခံချက်များကို အသံသွင်းယူ သူမှာ တပ်ကြပ်ကြီး မစ်ချယ်အက်စ်ရှာမန် ဖြစ်ပြီး ၁၉၈၅ ခု၊ ဇန်နဝါရီ ၁ ရက်မှ ၁၉၈၅ ခု၊ ဇန်နဝါရီ ၇ ရက်နေ့အတွင်း အသံသွင်းချိန်များ တွင် ဗိုလ်မှူး ရန်၊ ဒေါ်အိပ်ချ်ဘာရွန်လည်း ရှိနေပါသည်။ ။

တိတ်ခွေ တစ်

ရှာမန် ။ ။ ရပြီ ဗိုလ်ကြီး။

ဆေးလ်ဗားနေး ။ ။ သောက်လုပ် မဟုတ်တဲ့
စက်ကြီးဖွင့်ထားပြီလား။

ရှာမန် ။ ။ ဟုတ်ကဲ့။

ဆေးလ်ဗားနေး ။ ။ ဒီမအေ ... တွေ ငါ့ကို စိတ်လှုပ်ရှားအောင်
တော်တော်လုပ်ကြတယ်။ တိတ်ခွေထဲ
အသံသွင်းရတာတောင်ခက်နေတယ်။

ရှာမန် ။ ။ ဒီတိတ်ခွေကို ဗိုလ်မှူးကြီး နားထောင်မှာ နော်။

ဘာရွန် ။ ။ ကိစ္စ မရှိဘူး ရှာမန်၊ ဗိုလ်မှူးကြီးက လူကြီး
တစ်ယောက်ပါ၊ ဆေးလ်ဗားနေး စကားပြောတာ သူ့အလျင်ကလည်း
ကြားဖူးပါတယ်။

ရှာမန် ။ ။ ဟုတ်ကဲ့ဗိုလ်မှူး။

ဆေးလ်ဗားနေး ။ ။ ဘယ်ကနေ ပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး၊
နေပါဦး၊ စစ်ဆင်ရေး တစ်ခုစရင် ဘယ်ကနေစလဲ၊ မစမီလည်း
လုပ်ရတာတွေက တစ်ပုံကြီး၊ စစ်ဆင်ရေး ပြီးသွားတော့ လည်း
လုပ်ရတဲ့ အလုပ်တွေကတစ်ပုံကြီး။

ဘာရွှန် ။ ။ လေယာဉ်ပျံပေါ်ကနေ စပါလား၊ ရွှန်၊ အဲဒီကနေစပြီး အစီအစဉ်အတိုင်း ပြော သွားပေါ့၊ ခင်ဗျားစကားနဲ့ ပဲ အကုန်ပြောသွားပါဗျာ၊ တိတ်ခွေထဲမှာ ဇာတ်လမ်းအစအဆုံး သွင်းပြီး မှ ပဲ တရားဝင် စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ အစီရင်ခံချက်ဖြစ်သွားအောင် ကျွန်တော်တို့ ကြည့် စီစဉ်လိုက်ပါ့ မယ်။

ဆေးလ်ဗားနေး ။ ။ ဟုတ်ပြီ၊ လေယာဉ်ပျံပေါ်မှာ ကျွန်တော် လန့်နှိုးတဲ့ အချိန်က စပြော မယ်၊ ကျွန်တော့်ပရုံးပေါ် လက်တစ်ဖက်လာတင်တာ သိတာနဲ့ ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေ ဖွင့်လိုက် တယ်။ လင်းနေတဲ့ မီးနီလုံးတွေကို မျက်စိ ကျင့်သားရအောင် ကြည့်တယ်။ ကုန်တင်မှူးက ခါးကိုင်းပြီး ကျွန်တော့်ကို မိုးကြည့်နေတယ်၊ သူ့မျက်နှာမှာ မီးနီရောင်က ရောင်ပြန်ဟပ်နေတယ်။ ကျွန်တော် ခေါင်းကိုယမ်းခါပြီး အပုံလိုက်ဖြစ်နေတဲ့ လေထီးထုပ်ပေါ်မှာ ထိုင်လိုက်တယ်။

‘အင်’

မျက်လုံးတွေကိုပွတ်ရင်း ကျွန်တော် မေးသည် ။

‘မိနစ်နှစ်ဆယ်ပဲ လိုတော့တယ်ဗိုလ်ကြီး’

ကုန်တင်မှူးက လေယာဉ်စက်သံကို လွှမ်းအောင် အော်ပြော၏။ သူ့မျက်နှာမှာ ထိပ်တန်းလျှို့ ဝှက်စစ်ဆင်ရေးခရီးကို ပထမဆုံးအကြိမ် သွားရသူများ ၏ အသွင်ပြင်မျိုး ဆောင်နေသည် ။

‘အား ... ဟုတ်ပြီ’

ကျွန်တော် ရေရွတ်ပြီး မတ်တတ်ထသည် ။ အညောင်းဆန့်သည် ။ ခုထိ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေ ဆဲ။ ပင်ပန်းခဲ့တာ၊ နွမ်းနယ်ခဲ့တာ ရှစ်လရှိပြီ။

သို့ကြောင့်ပင် သည် စစ်ဆင်ရေးကို ကျွန်တော်တာဝန် မယူချင်ခြင်း ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်ဆိုတဲ့ ကောင်က လက်ပန်းကျပြီး အိုမင်းနေတဲ့ တပ်ကြပ်ကြီး တစ်ယောက် ... အဲ ... မှားသွားလို့ ။ ကျွန်တော်ဆိုတဲ့ ကောင်က လက်ပန်းကျပြီး အိုမင်းနေတဲ့ ဗိုလ်ကြီး အသစ်ကျပ်ချွတ်တစ်ယောက် မဟုတ်လား။

ကျွန်တော် တပ်ထဲဝင်ခဲ့သည့် ဆယ့်ရှစ်နှစ်တာ ကာလအတွင်း ခုနစ်နှစ်လုံးလုံး ဗီယက်နမ် သို့ ဝင်လိုက် ထွက်လိုက် လုပ်နေခဲ့ရသည် ။ များ သောအားဖြင့် ရှေ့ပြေး ကင်းထောက် တာဝန်များကို ယူခဲ့ရသည် ။ ထို့ပြင် စစ်သင်တန်း ပို့ချရေးအဖွဲ့ ခုနစ်ဖွဲ့လည်း ပါဝင်ခဲ့ရသည် ။ သွားခဲ့ရသည့် နေရာ ဒေသများကတော့ တယ်ပြီးအနိပ်စား မဟုတ်လှ။ ထို့ပြင် အီရန်သဲကန္တာရထဲသို့ ဂျင်မီကာတာ စေလွှတ်ခဲ့သည် သမိုင်းဝင် ကွန်မန်ဒိုအဖွဲ့မှာ လည်း ကျွန်တော်ပါဝင်ခဲ့သည် ။ ထိုနောက်ပိုင်း ကျွန်တော် ခြောက်လအနားယူခွင့်ရသည် ။ ထိုခြောက်လအနက် ငါးလက ဆေးရုံပေါ်မှာ ။ ဘာကြောင့် ဆို ကျွန်တော့် လေထီးက တာဝန် မကျေသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တပ်မှ အနားယူခွင့်ရဖို့ နှစ်နှစ်ကြီးများ တောင် လိုသေးသည် ။ အနားယူပြီးချိန်တွင် ကျွန်တော်အလုပ်ချင်ဆုံးမှာ ရေငုပ်သည့် အလုပ် ဖြစ်၏။ နောက်ပြီး လေယာဉ်မောင်း သင်ချင်သည် ။

ကျွန်တော် ကျန်းမာရေး ကောင်းနေဆဲဖြစ်သည် ။ သို့သော် အချိန်က နှောင်းနေပြီ။ ပင်ပန်း နေပြီ။ ပင်ပန်းဆို တော်တော်ကြီး ပင်ပန်းနေပြီ။ တစ်ခါတရံ ဗီရိုကြီးထဲ ဝင်ပြီး အမေ့ဗိုက်ထဲမှ ကလေးတစ်ယောက်လို တစ်နှစ်လောက် ကွေးကွေးလေး အိပ်နေလိုက်ချင်စိတ် ပေါက်မိသည် ။

တကယ်တော့ စစ်ဆင်ရေး ခရီးတစ်ရပ်ကို စနေသူတစ်ဦးမှာ သည်

လိုခံစားချက် သဘော ထားများ ဝင်မနေသင့်။ ကျွန်တော့်မှာ တာဝန်များ ရှိနေသည် ။ ကျွန်တော့်ရှေ့မှ ပါမောက္ခကြီးလိုပေါ့။

ပါမောက္ခကြီးက လေယာဉ်နံရံတွင် ခုံတန်းများ သဖွယ် ဆင်ထားသည့်နိုင်လွန်ခုံများ ပေါ်တွင် ထိုင်နေ၏။ သူက ကျွန်တော့်အား စန်ဆီဘတ်စတီယံ တိုင်းပြည်နှင့်ပတ်သက်သည့် နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေးများ အကြောင်း သင်တန်းပို့ချခဲ့သည် ။ ကျွန်တော် တွေ့ဖူး ကြုံဖူးသမျှ ပုဂ္ဂိုလ်တွေထဲမှာ အထင်ကြီးစရာ အကောင်းဆုံး လူတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ သို့သော် သူက အသက်ရွယ်ထောက်နေပြီ။ လိုသည် ထက်အလေးချိန်ပိုနေပြီ။ ပုံပျက်ပန်းပျက်ဖြစ်နေပြီ။ စန်ဆီဘတ်စတီယံသို့ အခြားနည်းဖြင့် ဝင်နိုင်စရာ လမ်းရှိလျှင် ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို ခုလိုလေထီးဖြင့် ခုန်ဆင်းခွင့်ပြုမည် မဟုတ်။ သို့သော် တွေ့ကြုံရင်ဆိုင်ရမည့် အန္တရာယ်များကို သူသိထားသည် ။ သူက သည် အန္တရာယ်များကို ရင်ဆိုင်ဝံ့ လောက်အောင် သည် ခရီးကို သွားချင်နေသည် ။

ကျွန်တော် စန်ဆီဘတ်စတီယံ တိုင်းပြည်၏ နိုင်ငံရေးနှင့် စီးပွားရေး အနေအထားများကို ပါမောက္ခကြီးနှင့် တွဲဖက်ပြီး တစ်နေ့လျှင် လေးနာရီနှုန်းဖြင့် နှစ်လတိတိ လေ့လာခဲ့ရသည် ။ စစ်ဆင် ရေး ခရီးစတင် အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ အချိန်ကျလာသောအခါ ကျွန်တော်နှင့် အတူတူ သူပါလိုက်ဖို့ ပါမောက္ခကြီးက ဇွတ်တောင်းဆိုသည် ။ အခြား အမေရိကန်တွေထဲကဆိုလျှင် ကျွန်တော် မခေါ်ချင်။ သို့သော် သည် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကိုတော့ ခေါ်ချင်သည် ။

ကျွန်တော် သူ့ကို လေးစားသည် ။ သူ မပါလျှင် ကျွန်တော်သည် သာမန် သူလို ကိုယ်လို ‘ဂရင်ဂို’တစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်နေမည်။

အချို့သောသူများ အတွက်ဆိုလျှင် နောက်ထပ် မုန်းတီး စရာ ‘ဂရင်ဂို’တစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်နေမည် မူချ။ သို့သော် ပါမောက္ခကြီးသည် ပန်ကာအောက်မှာ အလုပ်လုပ်နေခဲ့သော အသက်ငါးဆယ်ကျော် အဘိုးကြီးသာ ဖြစ်၏။ သူသည် ခုလို ညကြီးမင်းကြီး ပေ နှစ်သောင်း အမြင့်မှ ခုန်ချရသည့် အလုပ်မျိုးနှင့် မသင့်လျော်ပါ။

သည် တော့ လေထီးခုန်နည်းကို ကျွန်တော်က သူ့အား တစ်ပြန်တစ်လှည့် တစ်ပတ်တိတိ သင် ပေးခဲ့ရသည် ။ ကျွန်တော်တို့ နေ့အလင်းရောင် လင်းလင်း ရှင်းရှင်းတွင် ပေတစ်သောင်းနှစ်ထောင် အမြင့်မှ ခုန်ချခဲ့သည် ။ ပထမနှစ်ယောက်တွဲခုန်ချသည် ။ ကျွန်တော်ဆေးရုံမှ ဆင်းပြီး ပထမဆုံး အကြိမ် လေထီးခုန်ခြင်း၊ သူ့အတွက်တော့ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် ပထမဆုံးအကြိမ် လေထီးခုန်ဖူး ခြင်း၊ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်အနက် ဘယ်သူကပိုပြီးကြောက်နေသည် ကို မပြောနိုင်ပါ။ သူသည် ကြောက်နေသည် တော့ အမှန်။ သို့သော် အောင်အောင်မြင်မြင် ဆင်းနိုင်ခဲ့၏။ သူလုပ်ရမည်မှာ သိပ် ထူးထူးခြားခြားကြီး မဟုတ်။ ချိန်ကိုက် လေထီးဖွင့်ခလုတ် ပြုတ်သွားချိန်ထိ သူ့ကိုယ်ကို လက်ဝါး ကပ်တိုင် ပုံစံမျိုးရှိနေအောင် ထိန်းထားရုံသာ ဖြစ်၏။ သူ့ကို တစ်နေ့တည်း သုံးကြိမ်ထိ ခုန်ခိုင်းခဲ့၏။ သူ ချောချောမောမော ခုန်ပြနိုင်ခဲ့၏။

ခုတော့ ကျွန်တော်နှင့်အတူ လေယာဉ်ပေါ်မှ ခုန်ချတော့မည်။ လေထဲရောက်မှ ကိုးလို့ ကန့် လန့်ဖြစ်မနေအောင် သတိပေးစရာ ရှိသည် များ သတိပေးဖို့ သူ့ဆီကျွန်တော် သွား၏။ ပါမောက္ခကြီး ကြောက်နေသည် ။ မျက်စိမျက်နှာပျက်နေသည် ။ သို့ပေမဲ့ သူ

အဆင်ပြေမှာပါ။ သူလို ပါမောက္ခအိုကြီး တစ်ယောက်အနေဖြင့် သူသည် သွေးကောင်းသူ တစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော် သူ့ကို တကယ်သဘောကျသည်။

ကျွန်တော် သူ့ဆီ သွားသည်။ သူ့ပန်းကိုဖက်လိုက်သည်။

‘အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ ဆရာ’

သူ မော့ကြည့်သည်။ မျက်နှာ ပျက်နေ၏။ ဖြူရော်နေ၏။ ပါးစပ်ကို ဟပြီး လေကို စုပ်ယူနေ ၏။ နဖူးမှ ချွေးတွေ မျက်နှာပေါ်သို့ စီးကျနေ၏။

‘အခြေအနေ ကောင်းပါတယ်၊ ချွေးပြန်လောက်စရာ ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး’

တော်တော်ဝဲသည့် အသံဖြင့် အင်္ဂလိပ်လို ပြန်ပြောသည်။ နောက်ပြီး သူနဖူးပေါ်မှ ချွေးများကို အမှုမဲ့ သုတ်ပစ်၏။

ကျွန်တော် ရယ်လိုက်သည်။ ဆရာကြီး အဆင်ပြေသွားမှာပါ။ အဆင်မပြေစရာဆိုလို့ ချိန် ကိုက်လေထီးပွင့်ခလုတ် မပြုတ်မှာ ဘဲ စိုးရိမ်ရသည်။ ချိန်ကိုက်ခလုတ်မပြုတ်လို့ ကတော့ လေထီးဖွင့် ကြိုးကိုဆွဲဖွင့်ဖို့ ဆရာကြီးသတိရမှာ မဟုတ်။

ထိုတစ်ချက်မှ လွဲပြီး တခြား ဘာကိုမျှ စိတ်မပူ။ ကျွန်တော်တို့ မြေပြင်ပေါ် ရောက်ပြီးသည် နှင့် အခြေအနေက တစ်မျိုးပြောင်းသွားပြီ။ မြေပြင်ပေါ် ရောက်ပြီး ငါးမိနစ်အတွင်း ပစ်အသတ်မခံရ လျှင် ကျွန်တော်တို့ စစ်ဆင်ရေး အောင်မြင်ဖို့ တစ်ဝက်လောက် အခွင့်အရေးသာသွားပြီ။ ကျွန်တော် တို့ ဘက်က တော်တော်လေး ကံကောင်းလျှင်ပေါ့လေ။

ကျွန်တော်က လက်မထောင်ပြီး ကျွန်တော်တို့ ၏

ကိရိယာတန်ဆာပလာများ ရှိရာဘက်သို့ ပြလိုက်၏။ ပါမောက္ခကြီး ခေါင်းညိတ်ပြသည် ။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ဝတ်ဆင်ထားသည် မှာ သာမန် အမေရိကန် ကြည်းတပ်သားဝတ်လေ့ရှိသလို အစိမ်းရောင် ယူနီဖောင်းများ ၊ ပခုံးထောက်များ ပေါ်တွင် ရာထူးအမှတ်အသားများ မပါ။ တောင်အမေရိကတွင် ဖိဒယ်ကပ်စထရို၏ တပ်များ အပါ အဝင် စစ်တပ်တိုင်းလိုလိုသည် အစိမ်းရောင် ယူနီဖောင်းများ ပဲ ဝတ်လေ့ရှိကြသည် ။ ပါမောက္ခကြီး ၏ လက်နက်မှာ အမေရိကန်ကြည်းတပ်ကိုင် ကာဘိုင် ၁၅ မောင်းပြန်သေနတ် ဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်မှာ တော့ ခေါက်ချိုးလို့ ရသည့် အကေ ၅၄ ရုရှလုပ် ရိုင်ဖယ်နှင့် ဝေါ်လ်သာပီပီကေ ပစ္စတိုတစ်လက်။

ကျွန်တော်တို့ ပတ်ထားသည့် နာရီများမှာ ဂျာမန်လုပ်နာရီတွေ။ ဆေးဝါးများမှာ ချက်ကိုစလို ဗက်ပြည်ဖြစ် ဆေးဝါးများ ။

ကျွန်တော် လေထီးခုန် အဝတ်အစားများ ထပ်ဝတ်သည် ။ အကေရိုင်ဖယ်ကို ပခုံးတွင် လွယ် သည် ။ ပစ္စတိုကို သေနတ်အိတ်ထဲထည့်ပြီး အိတ်ကို ပိတ်လိုက်၏။ သည် အခေါက်ကား ကျွန်တော် တပ်ထဲဝင်ပြီး နောက်ပိုင်း လေးကြိမ်မြောက် လေထီးခုန်ခြင်း။ သို့တိုင် လေထီးခုန်ခါနီး ရင်ဖိုလှုပ်ရှား မှုမျိုးကို ခါတိုင်းထက် ပိုပြီး ခံစားနေရသည် ။

အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရလျှင် အတွေ့အကြုံတွေ များ လာလေ ယခုလို အနေအထားမျိုးတွေ ကြုံရတိုင်း သူရဲဘောကြောင် လာလေ ဖြစ်၏။

တစ်ချိန်တစ်ခါတုန်းကတော့ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် တိုက်တိုင်းအောင် သူရဲကောင်းကြီး တစ်ယောက်အဖြစ် ခံယူခဲ့၏။ ယုံမှတ်ခဲ့၏။ ခုတော့ သည် စိတ်ဓာတ်မျိုး ဘယ်တော့မျှ ပြန်ပြီး မွေးလို့

ရတော့မည်မဟုတ်ဟု ထင်မိသည် ။ ကျွန်တော့် အသက်က သုံးဆယ့်ခြောက်နှစ်။ သို့သော် ငါးဆယ် လောက်ရှိပြီ ထင်ရသည် ။ ပိန်ပိန်ကိုင်းကိုင်းနှင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ခပ်တောင့်တောင့်လူတစ်ယောက်။ သို့ပေမဲ့ ငါးဆယ်လောက် ထင်ရသည် တော့ အမှန်။

သည် လို ရင့်ရော်နေခြင်းအတွက် စိတ်ဓာတ်ကျရသည် ။

ချောချောဖြောင့်ဖြောင့် ကောင်မလေးတွေက ကျွန်တော့်ကို 'ဦး'ဟု ခေါ်ကြသည် ။ သည် တော့ သူတို့ လေးတွေကို တစ်ခါတစ်ခါ ခေါ်ထုတ်ဖို့ ကျွန်တော့်မှာ အချိန်တော်တော်ကြာ စည်းရုံးယူရ လေ့ ရှိသည် ။

ပါမောက္ခကြီး လေထီးခုန်ဝတ်စုံကို ဝတ်လို့ မပြီးမီမှာ ပင် ကျွန်တော် အားလုံး အဆင်သင့် ဖြစ် နေပြီ။ သူ့ကို ကျွန်တော် ဝိုင်းကူသည် ။ လေယာဉ်က ဦးမော့ပြီး တက်နေသည် ။ ကုန်တင်မှူးက ထူထဲ သော ဂျာကင်ကြီး ဝတ်ပြီး အောက်ဆီဂျင်ဓာတ်ငွေ့ပေး မျက်နှာဖုံးကိုစွပ်ထားပြီ။ ကျွန်တော်က ပါမောက္ခကြီးကို လေထီး တပ်ပေးသည် ။ သံခမောက်ကို နေသားတကျဖြစ်အောင် ပြင်ပေးသည် ။ အောက်ဆီဂျင်ဓာတ်ငွေ့ခလုတ်ကို ဖွင့်ပေးသည် ။

လေ ယာ ဉ် ထဲ မှာ အရမ်းအေးစက်နေ၏။ လေယာဉ်နောက်မြီးပေါက်နားတွင် ရပ်နေသော ကျွန်တော်တို့ သွေးခဲမတတ် ဖြစ်နေသည် ။ သည် စစ်ဆင်ရေးခရီးတွင် အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းဆိုလို့ နည်းနည်းလေးပဲ ယူလာသည် ။ ကျွန်တော်တို့ ၏ အရန်လေထီးများ အောက်တွင် ကျောပိုးအိတ် တစ်ယောက်တစ်လုံးစီပဲ ပါသည် ။ ကျွန်တော်တို့ စီးလာသည့် စီ-၁၃၀ လေယာဉ်ကြီး၏ အတွင်းဘက် သည် သံမဏိတင်းနစ်ကွင်းနှင့်

တူနေသည် ။ ကုန်ပစ္စည်းဆိုလို့ ဘာမျှမပါ။

ကျွန်တော်တို့ ခုလို တစ်နိုင်စာပဲ သယ်လာသည် မှာ အကြောင်းရှိသည် ။ ယခု ကျွန်တော်တို့ နှင့် ဆုံတွေ့ရမည့် သူများက ဘယ်ဘက်ကို ယိမ်းမည်မှန်း မသိရသေး။ သည် တော့ ကျွန်တော်တို့ တွင် ပါလာသည့် တစ်နိုင်စာပစ္စည်းမှ အပ သူတို့ လက်ထဲ ဝကွက်မအပ်နိုင်သေး။

လေပူပေးစက်က တဝီဝီ မြည်နေသည် ။ သို့သော် အအေးဓာတ်ကို မထိုးဖောက်နိုင်။ ကျွန်တော် သားရေလက်အိတ်ပါးပါးတစ်စုံ ဝတ်လိုက်၏။ သားရေလက်အိတ်ပါးပါးကလည်း အေးစက်ခြင်းကို ကာကွယ်နိုင်ခြင်း မရှိ။ အအေးဒဏ်ကို ကာကွယ်ဖို့ သားမွေးလက်အိတ်အထူကြီး တွေ စွပ်လို့ လည်း မဖြစ်။ ထိုလက်အိတ်ကြီးတွေ စွပ်ထားလျှင် လေထီးဖွင့်ကြိုးကို ဆွဲရာမှာ အခက် အခဲတွေ့ရသည် ။ နောက်ပြီး မြေပြင်ပေါ် ရောက်လျှင် အပူရှိန်က ဒီဂရီတစ်ရာကျော်နေလိမ့်မည်။

ပါမောက္ခကြီး ကျွန်တော့်ကို စေ့ကြည့်သည် ။ အောက်ဆီဂျင်ဓာတ်ငွေ့ပေးမျက်နှာဖုံးနောက် ကွယ်မှ သူ့မျက်လုံးများ သည် လှောင်အိမ်ထဲတွင် မြွေနှင့် ရင်ဆိုင်နေရသော ကြွက်တစ်ကောင်၏ မျက်လုံးများ ပမာ။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်လည်း သူ့ထက်ပိုပြီး စိတ်ဓာတ်ရေးရာအရ မြင့်မား နေခြင်း မရှိ။ ကျွန်တော်လည်း ကြောက်နေသည် သာ။ သို့ပေမဲ့ ကျွန်တော့်မျက်နှာတွင် ကြောက်လန့် ရိပ်များ မပေါ်။ ကြောက်လန့်မှုများကို ဖုံးဖိထားရလွန်းသဖြင့် ကျွန်တော့်မျက်နှာ ရင့်ရော်နေခြင်း ဖြစ်ပေမည်။

မည်သို့ဖြစ်စေ ကျွန်တော် အသက်ပြင်းပြင်း ရှူနေ၏။
နောက်ပြီးအသည်းအသန် အပေါ့သွား ချင်နေသည် ။
အလေးချိန်လျှော့ဖို့ လိုအပ်နေသည် ။ ကျွန်တော် အကြောက်ကြီး
ကြောက် လာပြီဆိုလျှင် ကျွန်တော့်ကိုယ်ခန္ဓာက အညစ်အကြေးများ
စွန့်ပစ်ဖို့ တောင်းဆိုလာတတ်သည် ။ သည် အမှုကို ပြုပြီး
ပြီဆိုလျှင်တော့ လူက နေသာထိုင်သာရှိသွားတတ်သည် ။
တိုက်ပွဲတစ်ပွဲကို ကောင်းကောင်း နှံ့နိုင် တတ်သည် ။

လေယာဉ်နောက်မြီးပေါက် တစ်ဘက်တစ်ချက်ရှိ မီးနီလေးတွေ
လင်းလာသည် ။ နောက်ပြီး ဘေးဘက်ရှိ လေထီးခုန်ပေါက်မှ
မီးနီလည်း လင်းလာသည် ။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ လေထီးခုန်
ပေါက်ကို မသုံး။ ကျွန်တော်က နောက်မြီးပေါက်မှ ခုန်ချသည် ကိုပဲ
ကြိုက်သည် ။ မီးနီလင်းလာခြင်း အဓိပ္ပာယ်မှာ ခုန်ဆင်းဖို့
ခြောက်မိနစ်ပဲ လိုတော့သည် ဟု သတိပေးနေခြင်း။

နောက်မြီးတံခါးကြီး ပွင့်သွားသည် နှင့် လေတိုးသံတဝေါဝေါကို
ကြားကြရသည် ။ လေက အေးစက်လိုက်သည် မှာ သွေးခဲမတတ်။
လေးလံတင်းကျပ်သော အောက်ဆီဂျင်ဓာတ်ငွေ့ပေး မျက်နှာ ဖုံးကြီးက
စိတ်ကိုကျဉ်းကျပ်နေစေ၏။ ဖားမျက်လုံးလို နေကာမှန်ပြူးပြူးကြီးမှာ
အစင်းတွေထင် နေသဖြင့် မြင်ကွင်းကို အနှောင့်အယှက် ပေးနေသည် ။
သို့သော် ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ခိုင်မာသော ယုံကြည်ချက်တစ်ရပ်
ခံစားနေရသည် ။ ကျွန်တော်တို့ မြေပြင်သို့ ချောချောမောမော
ရောက်ရမည်။

ကုန်တင်မှူးလည်း အသက်ကယ်လေထီးအိတ်ကို သူ့ကိုယ်တွင်
ဆင်ထားသည် ။ ကျွန်တော် တို့ အတွက် စီစဉ်ပေးရင်း မတော်တဆ

သူပါနောက်မြီးပေါက်မှ ထွက်ကျသွားလျှင် ဒုက္ခမရောက်စေ ရန်
နောက်မြီးပေါက်နားတွင် ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက် ခါးကုန်းကြီးများ
သဖွယ် ရပ်နေကြ၏။ ခဏ နေတော့ နောက်မြီးတံခါးပေါက်
အပြည့်အဝ ပွင့်သွားသည် ။

ကျွန်တော် ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်၏။ နောက်မြီးပေါက်ဆီ
လျှောက်သွားပြီး အပြင်သို့ လှမ်း ကြည့်သည် ။ သည်
လောက်မြင့်သည့်အမြင်သို့ရောက်တော့ ကောင်းကင်ကြီးက
ကြည်သန့်နေသည် ။ ကြယ်တရာများက စိန်တုံးလေးတွေလို
တောက်ပနေသည် ။ ငြိမ်သက်နေသည် ။ အောက်ဘက်ရှိ ဝေဝဲ
လှုပ်ရှားနေသည့်တိမ်စိုင့်တိမ်ခဲကြီးများကို ငုံ့ကြည့်သည် ။
လရောင်ဖွေးဖွေးထဲတွင် ပုလဲရောင် တောက်နေသော နူးနူးညံ့ညံ့
ဝှမ်းဖတ်ကြီးတွေလို။ တိမ်တိုက်အောက်ဘက်ကိုတော့ လှမ်းမမြင်ရ။
သို့သော် သည် လောက်အမြင့်မှ ကြည့်လျှင် မည်းနက်သော
ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို ကြည့်နေရသလိုပဲ ရှိပေမည်။

လက်ပတ်နာရီကိုကြည့်လိုက်၏။ ကျွန်တော်တို့ ပင်လယ်ပြင်ကို
ကျော် လာပြီး တောင်တန်း တွေပေါ် ရောက်နေပြီ။
နောက်တစ်မိနစ်လောက်ဆို တောအုပ်ကြီးပေါ် ရောက်တော့မည်။
ကျွန်တော် သည် အကြိမ်ပေါင်း သုံးရာတိတိ လေထီးခုန်
လေ့ကျင့်ထားသူဖြစ်၏။ သို့တိုင် ခုလို ဟာလာဟင်း လင်းဖြစ်နေသည့်
ဧရာမ ကုန်တင်လေယာဉ်ကြီး၏ ဝမ်းဗိုက်ထဲတွင် ရပ်နေသည့်အဖြစ်၊
မျှော်လင့်နိုင် စွမ်းမရှိသော အန္တရာယ် အရှုပ်အထွေးများ ကြားထဲသို့
ခုန်ဆင်းဖို့ အသင့်ပြင်နေရသည့်အဖြစ်ကို တွေးမိတော့ ရင်ထဲ
ထူးဆန်းနေသလို ခံစားမိ၏။

နှစ်မိနစ်ပဲ လိုတော့သည် ။ အတွင်းဘက် ပြန်ဝင်လိုက်သည် ။
မီးရောင်များ မြင်ရလို မြင်ရငြား။ သို့သော် မြေပြင်ပေါ်မှ အမှတ်အသား
မီးရောင်များကို မြင်နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိ။

ယခု ခုန်ဆင်းရမည့်စနစ်မှာ ကွန်ပျူတာ တွက်ဆချက်ဖြင့်
ခုန်ဆင်းရမည့်စနစ်။ များ သော အားဖြင့် သည် စနစ်က
အလုပ်ဖြစ်သည် ။ တိကျသည် ။ တစ်ခါတလေတော့လည်း လွဲတတ်
ချော်တတ် သည် ။

ပါမောက္ခကြီးသည် ကျွန်တော့် နံဘေးတွင် ကုပ်ချောင်းချောင်းကြီး
ရပ်နေ၏။ အို ... သောက် ဂရုစိုက်မနေနှင့်ဟု ကျွန်တော် တွေးသည် ။
သူက အရပ်သား တစ်ယောက်။ သူ့ဆန္ဒမရှိလျှင် အချိန် မရွေး
နောက်ဆုတ်လို့ ရသည် ။ သူ သည် ပုံစံမျိုးဖြင့် ခုန်ချလျှင်တော့
စောက်ထိုးမိုးမျှော်ကျပြီ။ လေထဲ တွင် ကျွမ်းပစ်နေတော့မည်။ သူမပါဘဲ
ငါတစ်ယောက်တည်း သွားမည်။

မီးစိမ်း လင်းလာ၏။ ကုန်တင်မှူးက ပါမောက္ခကြီးကို
နောက်မြီးပေါက် အစွန်းသို့ တွန်းပို့ သည် ။ သူသည် သူလုပ်သင့်
လုပ်ထိုက်သော အလုပ်ကို လုပ်နေသည် ဟု ယူဆထားပုံရသည် ။
စင်စစ် ကုန်တင်မှူးတစ်ယောက် အနေဖြင့်
လေထီးခုန်သမားတစ်ယောက်ကို ခုလို တွန်းပို့ခွင့်မရှိပါ။

ကျွန်တော်က ပါမောက္ခကြီး၏ နောက်တည့်တည့်တွင် ရပ်နေသည် ။
ထို့နောက် သူသည် ကျွန်တော့် မြင်ကွင်းထဲမှ ပျောက်သွားသည် ။

လေယာဉ် နောက်မြီးပေါက်မှ ခုန်ထွက်လိုက်ပြီးသည် နှင့်
လေယာဉ်ပျံသန်းသွားသည့်ဘက်သို့ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော်
ဆွဲလှည့်လိုက်၏။ ကိုယ်လက်တွေကိုတောင့်ပြီး လက်ဝါးကပ်တိုင်ပုံစံ

အနေအထားနေလိုက်သည် ။ အနေအထားတည်ငြိမ်နေအောင်
ချက်ချင်း အားထုတ်သည် ။ ထို့နောက် ပါမောက္ခကြီးကို လှမ်းကြည့်လို့
ရအောင် ညာဘက်သို့ မျက်နှာမူရန် ညာဘက်လက်နှင့် ညာခြေ
ထောက်ကို ကွေးလိုက်သည် ။ တိတ်ဆိတ်လွန်း၊ ငြိမ်သက်လွန်းလှသည်
။ လေယာဉ်ကြီး၏ အသံကို မကြားရတော့။ ကျွန်တော်
အောက်သို့ကျနေသည် ဟု မခံစားရ။ လေထဲမှာ အလေးချိန်မဲ့စွာ ဝဲပျံ
နေသည် ။ ကြားနေရသည့် တစ်ခုတည်းသောအသံမှာ
အင်္ကျီလက်မောင်းကို လေတိုးသဖြင့် တဖျပ်ဖျပ် မြည်နေသံမျှသာ။

ကျွန်တော့် အောက်ခြေတွင် တရိပ်ရိပ် ကျဆင်းနေသည့်
အရာတစ်ခု။ ထိုအရာနှင့်ယှဉ်လျက် ဖြစ်အောင် ကိုယ်ကို လှည့်လိုက်၏။
အနေအထားကို ထိန်းသည် ။ နောက်သတိရ လာပြီး ပခုံးနှစ်ဖက် ကို
နားရွက်နားထိ ရောက်အောင် ပင့်တင်သည် ။ သည် လိုလုပ်ခြင်းဖြင့်
လေနှင့် ပွတ်တိုက်မှုနည်းပြီး အောက်သို့ ပိုပြီး မြန်မြန် ကျမည်။
ကျောက်တုံးတစ်တုံး အထိန်းအကွပ်ဖြင့် ကျနေသလို ကိုယ်နေ
ဟန်ထားလည်း မပျက်စေရ။ ကျွန်တော်သည် တစ်နာရီလျှင်
မိုင်နှစ်ရာနှုန်းဖြင့် အောက်ဘက်သို့ တည့်တည့်မတ်မတ်
ကျဆင်းနေသည် ။

ပါမောက္ခကြီး၏ အထက်နားဆီရောက်တော့ ကျွန်တော့် ကိုယ်တွေ
လက်တွေ ဆန့်ထုတ်ပစ် လိုက်သည် ။ ကိုယ်နေဟန်ထားကိုပြောင်းပြီး
သူ ကျနေသည့်အရှိန်နှင့် ညီအောင် ညှိယူသည် ။

သို့သော် သည် လိုညှိဖို့ မလွယ်။ ပါမောက္ခကြီးသည်
အမေ့ဝမ်းဗိုက်ထဲမှ သန္ဓေသား ပုံစံ ကွေးကွေးပဲ ဖြစ်နေသေးသည် ။
သူသည် စောက်ထိုးမိုးမျှော် ကျနေပုံတော့ မရှိ။ သို့သော် ကိုယ်နေ

ဟန်ထား တည်ငြိမ်မှု မရှိ။ ချိန်ကိုက်လေထီးဖွင့် ခလုတ်က
သူ့လေထီးကို ဖွင့်ပေးပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်ကတော့
ချိန်ကိုက်လေထီးဖွင့် ကိရိယာကို တစ်ခါမျှ အသုံးမပြုခဲ့ဘူးပေ။

ပါမောက္ခကြီး ဇောက်ထိုးမိုးမျှော်ကျ မနေသမျှ ကာလပတ်လုံး
အန္တရာယ် မဖြစ်နိုင်ပါ။ ကျွန်တော် မြူမှုန်တွေထဲ ရောက်သွားသည် ။
ပါမောက္ခကြီးက တိမ်တိုက်ကြီး တစ်ခုထဲ မြုပ်သွား သည် ။ နောက်
ကျွန်တော်ပါ တိမ်တိုက်ထဲဝင်သွားသည် ။ အပေါ်မှ လှမ်းကြည့်တော့
ဖြူနုသော ဂွမ်း ကက်တွေလိုမြင်ရသောတိမ်တိုက်များ သည်
အထဲရောက်မှ မည်းမှောင်သော မိုးတိမ်တွေဖြစ်နေသည် ကို တွေ့ရ၏။
ထိုတိမ်တိုက်ကိုဖြတ်သန်းနေရသည့် လေးစက္ကန့်ခွဲမျှသော ကာလသည်
ကျွန်တော့်ဘဝ တစ်သက်တာတွင် စိတ်ဆင်းရဲစရာအကောင်းဆုံး
ကာလပင်တည်း။

တိမ်ထုထဲမှ ထွက်သည် နှင့် ညာဘက်သို့ ဖြည်းဖြည်းချင်းလှည့်ပြီး
ဆင်းသက်ရမည့် နေရာ အချက်ပြမီးများကို ရှာသည် ။ ချက်ချင်းလိုပင်
တွေ့ရသည် ။ အယ်လ်ပုံစံ ထွန်းညှိထားသော မီးတောက်များ ။
မီးတောက်တစ်ခုက ဘေးဘက်သို့ ထွက်နေသည် ။ မည်သည့်ဘက်မှ
လေတိုက်နေ သည် ကို ညွှန်ပြထားခြင်း။

ကျွန်တော် မီးရောင်များ ဘက်သို့ ဦးတည်သည် ။ အမြင့်ပြ
ကိရိယာက ပေ ၈၅၀၀ ကို ပြနေ သည် ။ သည် တော့ စက္ကန့်
လေးဆယ်လောက် ချိန်ဆဖို့ အချိန်ရသေးသည် ။ မီးရောင်များ ၏
တစ်ဘက်ခြမ်းကို လှမ်းကြည့်သည် ။ အဆိုပါ မီးရောင်များ ၏
လေညာဘက်ပေ ၁၀၀ လောက်ရောက် အောင် ပြင်ဆင်သည်
မြေပြင်လေတိုက်နှုန်းမှာ တစ်နာရီ ဆယ်မိုင်နှုန်းလောက်ရှိမည်။ သည်

တော့ ပေ ၁၂၀၀ လောက်ရောက်မှ လေထီးဖွင့်မည်။ လေထီးဖြင့် တစ်မိနစ်ပျော့ပျော့ပဲ ဆင်းရမည်။ လေထီး ဖွင့်ပြီးချိန်နှင့် မြေပြင်သို့ရောက်ချိန် စက္ကန့်လေးဆယ်နှင့် ငါးဆယ်ကြားမှာ ပဲ ရှိမည်။

မီးရောင်တွေ တဖြည်းဖြည်းပို၍ ကြီးလာသည် ။ လေထီးဖွင့်ကြိုးဆွဲဖို့ အချိန်နီး လာပြီ။ အမြင့် ပြ ကိရိယာကို ကြည့်လိုက်တော့ ပေ ၁၅၀၀ ... ၁၃၀၀ ... ၁၂၀၀ ... ဆွဲ။

လေထီးဖွင့်ကြိုးကို ဆွဲလိုက်၏။ ကျောဘက်ဆီတွင် တင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည် ။ လေထီးပွင့် သွားပြီ။ ကျွန်တော့်ကျနုန်း နှေးသွား၏။ ထို့နောက် ကျွန်တော့် ဒူးနှစ်ဖက်ကို ကွေးတင်လိုက်၏။ လေထီးကိုတွဲလောင်း ခိုစီးလာသည် ။ နားတွေ အူနေ၏။ နောက်ပြီး ပူလိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။ တော တွင်းလေ။ တောထဲမှာ တိုက်ခတ်နေသည့် လေကပူပဲ ပူနိုင်လွန်းလှသည် ။

ကျွန်တော်က ကိုယ်ဆင်းချင်သည့်နေရာသို့ တိတိကျကျ ရောက်အောင် ဘယ်လက်ရှိ လေထီး ကြိုးဆက်ကို လှမ်းဆွဲပြီး အနေအထားပြောင်းပေးသည် ။ ကျောပေါ်မှ ကျောပိုးအိတ်ကို ဖြုတ်ပြီး တွဲထားသည့် ကြိုးအတိုင်းချပေးသည် ။ ကျွန်တော့် အခြေအနေ ကောင်းသည် ။ လိုရာသို့ တိတိကျကျ ဆင်းနေပြီ။ ကဲ ... မပြောင်မြောက်ပါလား။ ဆင်းချင်သည့်နေရာသို့ တိတိကျကျ ဆင်းမည်။ မိမိ၏ လေထီးကြိုး မြေပြင်ပေါ်မကျမီ အသာလေးရှေ့ဆက် လျှောက်သွားမည်။ နောက်ပြီး မိမိကိုကြိုဆိုနေ မည့် ခိုမာချိုအား မိမိပိုင်နိုင်တတ်ကျွမ်းသည့် စပိန်စကားဖြင့် ရွန်းရွန်းဝေအောင် ပြောပြီး အံ့အား သင့်သွားစေမည်။

အေကေ ၄၇ သေနတ်သံက စိတ်ကူးယဉ်နေသော ကျွန်တော့်ကို

ဆွဲခါလိုက်၏။ စိတ်ထဲမှ အလန့်တကြား အော်ဟစ်လိုက်မိ၏။ ညာဘက်
လေထီးကြိုးဆက်ကို လှမ်းဆွဲပြီ။ လေဟု နံနှင့်အတူ မြေပြင်သို့
အမြန်ဆုံးနှုန်းဖြင့် ဆင်းလိုက်သည် ။ မြေကြီးနှင့် ခြေထောက် ထိသည်
နှင့် ဖနောင့်နှင့် တင်ပါး တစ်သားတည်းကျအောင် ပြေးပြီး သစ်ပင်များ
၏ အကာအကွယ်ကို ယူရတော့မည်။

ဝုန်းခနဲ ကြားလိုက်ရသည် ။

ပွတ်မိသည် ။ တိုက်မိသည် ။

ဟိုက် ...၊ သေပြီ။

အမေရိကန် ကြည်းတပ်မှ ဗိုလ်ကြီး ဆေးလ်ဗားနေး။ မြေပြင်နှင့်
ပေငါးဆယ်အကွာ လေထဲ မှာ ဇောက်ထိုးကြီး ဖြစ်နေသည် ။
တွဲလောင်းဖြစ်နေသည် ။ အရိုးတွေများ ကျိုးကုန်ပြီလားဟု ကမန်း
ကတန်း စမ်းကြည့်ရသည် ။ တော်သေးသည် ။ ကျိုးသည့်ပဲ့သည့်
အရိုးကိုစမ်းလို့ မရ။ ဗိုလ်ကြီးဆေးလ် ဗားနေး
ပြည်ဝင်ခန်းကတော့ချီကတည်းက ယဉ်သကိုနှင့်ပါလား။
ဇောက်ထိုးကြီး ဒန်းစီးသလို ယမ်း နေသည် ။ မောဟိုက်နေသည် ။

ကျွန်တော့် မျက်နှာဖုံးစွပ်မှာ ကျွတ်ထွက်သွားပြီ။ မျက်နှာကို
ခြစ်မိရုံမိ၏။ သွေးခုန်နှုန်းတွေ မြောင်းဆန်နေ၏။ သည် ညအဖို့ အိပ်ဖို့
အခွင့်ကြံ့ဦးမည်ဆိုလျှင်တော့ တခေါခေါဟောက်ပြီး အိပ်မိမည် အမှန်။
လေထီးနှင့် ခုန်ဆင်းရသည့် သုံးမိနစ်တာကာလ၏ ဆင်းရဲ
ပင်ပန်းမှုပမာဏသည် တစ်နေ့လုံးလုံး မရပ်မနား။
အလုပ်လုပ်နေရသည့် ပင်ပန်းမှု ပမာဏနှင့် တူညီပါသည် ။ နောက်ပြီး
တစ်နေ့တာနှုန်းလောက်ဆက်ပြီး ရုန်းကန်လှုပ်ရှားစရာတွေ
ကျန်နေပါသေးသည် ။

ပေငါးဆယ်လောက်မြင့်သည့်လေထဲတွင် သည် အတိုင်း
တွဲလောင်းကြီး ဆက်နေလို့ မဖြစ်။ အရန် လေထီးပေါ်မှ လက်ကိုင်ကို
ဆွဲလိုက်သည် ။ ခေါင်းပေါ်မှ လေထီးပွင့်ကျသွားသည် ။ မြေကြီးနှင့်
ဆယ်ပေ၊ ဆယ့်နှစ်ပေ အကွာလောက်သို့ ရောက်မည်ထင်သည် ။
အပေါ်ဘက်တွင် ရှိနေသည့် လေထီး ဆိုင်းကြိုးတစ်ချောင်းကို
ခြေတစ်ချောင်းဖြင့် လိမ်ပတ်ထားသည် ။ မဟုတ်လျှင် အနှောင်အဖွဲ့မှ
လွတ် သည် နှင့် ကျွန်တော် မြေကြီးပေါ် စောက်ထိုးကျသွားနိုင်သည် ။
ထို့နောက် ကိုယ်ပေါ်တွင် တပ်ဆင် ထားသည့်
ကိရိယာတန်ဆာပလာများကိုဖြုတ်သည် ။ ဘယ်ခြေထောက်၊
ရင်ဘတ်နှင့်ညာခြေထောက် တို့ တွင် ချည်ထားသည့်ကြိုးများကို
ဖြုတ်သည် ။ ပြီးသောအခါ ကျွန်တော်သည် လေထီးဆိုင်းကြိုးနှင့်
ရစ်ပတ်ထားသည့် ခြေထောက်တစ်ဖက်ကိုသာ အားပြုပြီး
တွဲလောင်းဖြစ်နေတော့၏။

လေထီးကြိုးကို မီသလောက် လှမ်းဆွဲသည် ။ ပြီးတော့
ကိုယ်ခန္ဓာကြီးကို ဆွဲတင်သည် ။ သို့မှ ရှိသင့် ရှိထိုက်သော
အနေအထားဖြစ်သည့် ခေါင်းက အပေါ်၊ ခြေထောက်က အောက်မှာ
ရှိမည်မဟုတ် လား။ ထို့နောက် လေထီးဆိုင်းကြိုးမှ
လျှောဆင်းလိုက်သည် ။ အောက်တွင် ကျနေသည့် အရန်လေ ထီး
အစပ်နား ရောက်လာသည် ။ အောက်ကို ငဲ့ကြည့်၏။

မှောင်နှင့်မည်းမည်း။ ဘာဆိုဘာမှ မမြင်ရ။ မြေကြီးနှင့် သုံးပေ
အကွာလောက်မှာ လား။ ဒါမှ မဟုတ် ပေသုံးဆယ်အကွာလောက်မှာ
လား။ ခန့်မှန်းလို့ မရ။ မတတ်နိုင်။ ခုန်ချရမှာ ပဲ။

လက်လွှတ်လိုက်၏။ ခြောက်လက်မလောက် ကျသွားပြီး မြေကြီးနှင့်

ခြေထောက်ထိသည် ။ ခြေထောက် တစ်ဘက်အဆစ်လည်မလို
ဖြစ်သွားသည် ။ ဘာကြောင့်ဆို သည် လောက် မြန်မြန်ဆန် ဆန်ကြီး
မြေကြီးနှင့် ထိမည်မထင်။ သည် အတွက် ကြိုတင် ပြင်ဆင်မထားမိ။
ကပျာကယာ ကျုံးထရ သည် ။ လေထီးကိုခုန်ပြီးဆွဲသည် ။ သို့သော်
လေထီးက သစ်ပင်နှင့် ငြိနေသည် ။ ဆွဲလို့ မရ။ မတတ် နိုင်။ သည်
အတိုင်း ထားခဲ့ရမှာပဲ။ သည် ကိစ္စကို ပြောကျပားရဲဘော်တွေ
ကြည့်ရှင်းလိမ့်မည်။ ကျော ပိုးအိတ်လည်း ဘယ်ရောက်နေမှန်း မသိ။
ဒါလည်း သူတို့ တွေ့အောင် ရှာလိမ့်မည်။ ဘာကြောင့်ဆို ကျွန်တော့်
ရေဒီယိုက ကျောပိုးအိတ်ထဲမှာ ရှိနေသည် ။

ကျွန်တော့်တွင် ချည်နှောင်ထားသော လေထီးကြိုးများမှ
လွတ်မြောက်အောင် ရုန်းထွက်နေရ ချိန်တွင် ကျွန်တော့်
ကျောပိုးအိတ်နှင့် သေနတ်ကို မြေပြင်သို့ ချခဲ့၏။ ယခု
လေထီးခုန်ဝတ်စုံကို ချွတ် သည် ။ ချွေးတွေရွဲနစ်နေသော
ယူနီဖောင်းဝတ်စုံဖြင့် ကိုယ်ကို အအေးခံနေခိုက် ကျောပိုးအိတ်နှင့်
သေနတ်ကို ပြန်တွေ့သည် ။ ကျောပိုးအိတ်ကို ချိတ်သည် ။
အကေရိုင်ဖယ်ကို ပခုံးတွင် လွယ်သည် ။
အဲလ်ဗစ်ပရက်စလေပခုံးတွင် ဂစ်တာလွယ်ထားသည့် ပုံစံမျိုးပေါ့။
ကျွန်တော် ဆင်းဖို့ သတ်မှတ်ထား သည့် နေရာ၏ တောင်ဘက်
မီတာနှစ်ရာ အကွာအဝေးလောက်တွင် ရောက်နေသည် ဟု မှန်းမိ၏။
အိတ်ထဲက သံလိုက်အိမ်မြှောင်ကို ထုတ်ယူပြီး ကြည့်သည် ။ ထို့နောက်
သံလိုက် ညွှန်ပြရာဘက်သို့ တောအုပ်ထဲမှ ဖြတ်လျှောက်ခဲ့သည် ။
ပါမောက္ခကြီးလည်း ချောချောမောမော ဆင်းနိုင်ပါစေဟု
ဆုတောင်းမိသည် ။

ချရတ်ကီအိန္ဒိယ လူနီသွေး တစ်ဝက်ပါသော ကျွန်တော့်အတွက်

တောထဲတွင် အသံမမြည် အောင် လျှောက်ဖို့ ဆိုသည် မှာ မခဲယဉ်းလှ။
တောကြီးမျက်မည်းထဲ မျက်မှန်း ရမ်းဆလျှောက်သွား သည် ။
ဆယ်ပေလောက်လျှောက်မိသည့်ခရီးအတွင်း
ချောင်းတိမ်ကလေးထဲတွင် ဆယ်ကြိမ်မက ချော် လဲသည် ။
ချောင်းထဲတွင် လဲနေခိုက် ကျွန်တော့်သေနတ်ဒင်ကို
ချောင်းရေတိုးသံတဖျပ်ဖျပ်ကို နားထောင်မိသည် ။ သိုးမွှေးခြေအိတ်တွေ
ရေစိုကုန်ပြီ။ ခြေထောက်တွေ ကိုက်ခဲလာ၏။

ချောင်းတစ်ဘက်ကမ်းကို တက်သည် ။ ကျွန်တော် ခုလို တောများ
နှင့် ယဉ်ပါးနေခြင်းမှာ ကျွန်တော့်ကိုယ်ထဲမှ
လူနီသွေးတစ်ဝက်ကြောင့်လား၊ ဒါမှ မဟုတ်
ဂျူးသွေးတစ်ဝက်ကြောင့်လားဟု စဉ်းစားသည် ။ သံလိုက်အိမ်မြှောင်မှာ
ပခုံးသိုင်းကြိုးတွင် တွဲပြီး ချည်နှောင်ထားသဖြင့် ပျောက်ပျက် ခြင်းမရှိ။
အေကေရိုင် ဖယ်မှာ ရေစိုကုန်ပြီဖြစ်သဖြင့် သေနတ်ကို တိုက်ချွတ်
ဆီသုတ်ရတော့မည်။ မဟုတ်လျှင် သံချေးတက်လာမည်။

သေနတ်ကို ခါပြီး ခြောက်အောင် ရှပ်အင်္ကျီဖြင့် သုတ်သည် ။
သို့သော် ရှပ်အင်္ကျီလည်း ရွဲနစ် နေပြီ။ အိမ်မြှောင်ကို တစ်ခါ
ထပ်ကြည့်သည် ။ တောထဲ ဆက်လျှောက်သည် ။

ရောက် နေ သည့် နေ ရာမှာ ပင် ရပ်ပြီး သည် ညစခန်းချဖို့
စဉ်းစားသည် ။ ပြောက်ကျားရဲဘော် တွေကို မနက်မှ ပဲ ရှာတော့မည်။
သို့သော် ဆင်းသက်ရန် သတ်မှတ်နေရာသို့ သွားပြီး ကင်းထောက်
လေ့လာကြည့်ချင်သေးသည် ။ ပြောက်ကျားတပ်သားများ ထိုနေရာကို
စွန့်ခွာသွားတာ သေချာစေချင် သည် ။ နောက်ပြီး ပါမောက္ခကြီး
ချောချောမောမောရောက်မရောက် သိချင်သည် ။

‘ဟေ့ ... ရပ်၊ မလုပ်နဲ့’

နောက်နားဆီမှ အံ့ကြိတ်ကြိမ်းမောင်းသံ။ ကျွန်တော်
သူ့အမိန့်အတိုင်း လိုက်နာလိုက်သည်။

‘လက်မြှောက်’

လက်တွေ မြှောက်ထားလိုက်၏။

တောနင်းလာသံ တရှုပ်ရှုပ် ကြားရသည် ။ ပတ်ဝန်းကျင်
အမှောင်ထုထဲမှ မှုန်ဝါးဝါးအရိပ် တစ်ရိပ် ထွက်လာသည် ။
ရိုင်ဖယ်သေနတ်အို တစ်မျိုးမျိုး၏ ပြောင်းဝက ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်ကို
လာထောက်သည် ။ ဝါရင့်စစ်သားတစ်ယောက် မဟုတ်ကြောင်း
ကျွန်တော်သိလိုက်၏။

‘ရုတ်ရုတ် ရုတ်ရုတ်မလုပ်နဲ့၊ သေသွားမယ်’

မှောင်ထဲမှ အသံက ပြောသည် ။

ကျွန်တော့်လက်ကို ပြန်ချသည် ။ သေနတ်ပြောင်းကို ဘေးသို့
တွန်းပစ်လိုက်သည် ။ အလန့် တကြား ဖြစ်သွားသော လူငယ်လေး
ကြောင်ပြီး သေနတ်ကိုင်ထားသော လက်တွေ ပြေလျော့သွား သည် ။
ကျွန်တော်က သူ့လက်ထဲမှ ရိုင်ဖယ်ကို ဆွဲလှည့်ပြီး ယူလိုက်သည် ။

‘ပေါက်ကရတွေ ပြောမနေနဲ့ ချာတိတ်၊ ငါ့ကို ခိုမာချို့ဆီခေါ်သွား’

အခြေအနေ ပြောင်းပြန်ဖြစ်သွားပြီကို သိလိုက်သော ချာတိတ်ထံမှ
အာမေဍိတ်သံ ထွက် လာသည် ။

‘ခ ... ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို သတ်တော့မလို့ လား’

စပိန်စကားဖြင့် မေး၏။ နုပျိုသော အသံကလေးမှာ

ထိတ်လန့်တုန်ခါနေ၏။

‘ဟေ ...’ဟု ရေရွတ်ပြီး ကောင်လေးကို သူ့သေနတ်ပြန်ပေးလိုက်၏။
ထို့နောက် စပိန် စကားဖြင့်ပင်

‘ရော့၊ ငါ မင်းကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ မှ သတ်ဖို့ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ အေး ... အဲဒီ သေနတ်ကြီး နဲ့ သာ ငါ့ကိုချိန်မထားနဲ့ ၊ သေနတ်ဆိုတာ အန္တရာယ်ရှိတယ်ကွ၊ ကဲ ... ငါ့ကို တပ်မှူး ခိုမာချို့ဆီ ခေါ်သွား’

ချာတိတ် သူ့သေနတ်ကို အထူးအဆန်းကြည့်နေ၏။ သူ အံ့အားသင့်နေသည် ။ ဝမ်းလည်း သာ သွားသည် ။

‘ကျွန်တော် ပြန်ယူရမလား’

‘ဟေ ... မင်းလက်ထဲ ရောက်နေပြီလေကွာ’

ကောင်လေး ပြုံးလာသည် ။ ချာတိတ်က လူတော်လေးတစ်ယောက်။ သို့ပေမဲ့ လေ့ကျင့်ပေးဖို့ လိုသေးသည် ။

‘ဘုရားရေ’

ကောင်လေး တွေ့နေ၏။

‘တပ်မှူး ခိုမာချို့က ဘာပြောမလဲ၊ ကျွန်တော့်သေနတ်ကို အလုခံလိုက်ရပြီးမှ ကျွန်တော့် လက်ထဲ ပြန်ထည့်အပေးခံရတာကိုလေ’

ကျွန်တော် ခဏဆိုင်းနေလိုက်၏။ ပြီးမှ

‘ကဲ ... ဒီလိုလုပ်၊ မင်းက ဘာမှ မပြောရင် ငါလည်း မပြောဘူး၊ မင်းက ငါ့ကိုဖမ်းလာတဲ့ ပုံစံ မျိုးနဲ့ ငါ့နောက်က လျှောက်လိုက်ချင်သပါ့ဆိုလည်း ဆက်သာလုပ်’

‘ကျေးဇူးပဲ ... ကျေးဇူးပဲ’

‘အပန်းမကြီးပါဘူးကွာ၊ အနေအထားတွေ ငါနားလည်ပါတယ်’

ကောင်လေးပန်းကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဖက်လိုက်၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပွဲဦးထွက် မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ရလိုက်သဖြင့် ဝမ်းသာသွားသည် ။ ပထမဦးဆုံးတွေ့ရသည့်ပြောက်ကျားတစ်ဦးကို စည်း ရုံးလိုက်နိုင်ခြင်း။

ကျွန်တော်က ပြန်တမ်းဝင်မဟုတ်သော အရာရှိ
တစ်ယောက်အနေဖြင့် ကိုယ့်အောက်လက် ငယ်သားများ
ကျွန်တော့်အတွက် လိုလိုချင်ချင် အလုပ်လုပ်ပေးအောင်
စည်းရုံးနိုင်ခဲ့သူမဟုတ်လား။

မိနစ်အနည်းငယ်ကြာတော့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်
အမှောင်ထုထဲမှ လွတ်မြောက်လာ သည် ။ ရှေ့တွင် ကွက်လပ်တစ်ခု။
ဆင်းသက်ရန် သတ်မှတ်နေရာတစ်ဝိုက် ထွန်းညှိထားသော
ရေနံဆီပုံးများမှ မီးရောင်သည် တရှိန်ရှိန် တောက်နေဆဲ။ စင်စစ် သည်
မီးတွေကို လွန်ခဲ့သည့် လေး မိနစ်ကတည်းက ငြိမ်းသတ်ပစ်ရမည်
ဖြစ်၏။ သတ်မှတ်ထားသည့်စည်းကမ်းက သည် အတိုင်း။ အကယ်၍
လေတပ်က ချိန်းထားသည့် အချိန်အတိုင်း ရောက်မလာလျှင်
လေထီးဖြင့် ဆင်းမည့် အစီအစဉ်ပျက်သွားပြီဟု မှတ်ယူရမည်။
ကျွန်တော်သည် တောထဲတွင် နာရီဝက်လောက် ချာလည် လည်နေခဲ့၏။
ဒါကို သည် ငနဲတွေက ခုထိ မီးမငြိမ်းကြသေး။ ပြောက်ကျားဆိုသည့်
ကောင်တွေ ဘယ်တော့မှ စည်းကမ်းကို မရှိကြ။ ယုတ်စွအဆုံး
ကျွန်တော်နှင့်အတူ အလုပ်တွဲလုပ်ဖူးသူတွေ စည်း ကမ်းကိုမလေးစား။
မလိုက်နာ။ ခုလည်း တွေ့နေပြန်ပြီ။

သူတို့ ကိုယ်သူတို့ သိုသိုသိပ်သိပ် ဖုံးဖုံးဖိဖိနေဖို့ နေနေသာသာ
သေနတ်များ ပင် ပစ်ဖောက်ခဲ့ ကြသေးသည် ။ ခုတော့

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေပြီ။

‘စောစောက မောင်းပြန်သေနတ်သံတွေ ကြားလိုက်တယ်၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်တာလဲ’

‘ဒိုမင်နစ်ပေါ့၊ သူ့သေနတ်ကို ခလုတ်တိုက်မိပြီး ကျည်ထွက်သွားတာလေ’

သည် သေနတ်သံကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ ကြောက်လန့်တကြား ဆင်းခဲ့ရာ သစ်ပင်ပေါ်ချိတ်နေ ခဲ့သည် ။

‘ဒီ ဒိုမင်နစ်ဆိုတဲ့ ကောင်က သေနတ်ကို ကိုင်ဖူးတာ ကြာပြီလားကွ’
ကျွန်တော်က သရော်တော်တော် မေးလိုက်၏။

‘သူက အလျင်ဓားပြဂိုဏ်းထဲက တစ်ယောက်ပေါ့’

ချာတိတ်ဆိုလိုသည် ကို ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါသည် ။ ခိုမာချို စိုးမိုးထားသော နယ်မြေ အကျယ်အဝန်းမှာ ကီလိုမီတာ ငါးရာမျှ ကျယ်ဝန်းသည် ။ ထိုနယ်မြေထဲတွင် ပြောက်ကျားတပ်သား သုံးရာလောက် အင်အားရှိသည် ။ သူတို့ ကို တပ်ရင်းတစ်ရင်းအဖြစ် ဖွဲ့စည်းထားသည် ။ သို့သော် သူတို့ ၏ မူလဇာစ်မြစ်များမှာ သုံးမျိုးသုံးစား ကွဲပြားနေ၏။

သူတို့ ထဲမှ လူနှစ်ဆယ်ခန့်မှာ ခိုမာချိုစစ်တပ်ကိုစွန့်ခွာပြီးနောက် ပထမဆုံးလာရောက် ပူး ပေါင်းခဲ့သည့် ဓားပြဂိုဏ်းမှ အဖွဲ့ဝင်တွေ။ ကျန်လူများ ထဲမှ တစ်ဝက်လောက်မှာ ခိုမာချို၏ လက် အောက်တွင် အမှုထမ်းခဲ့သည့် စစ်သားများ ။ သူတို့ လည်း စစ်တပ်ကို စွန့်ခွာပြီး ခိုမာချိုနှင့် လာရောက် ပူးပေါင်း နေကြသည် ။ ကျန် လူစုကတော့ ရွာနီးချုပ်စပ်မှ တောင်သူ လယ်သမားများ ။

ခိုမာချိုသည် စစ်ဗိုလ်ဟောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်၏။ သို့သော်တိုင်းပြည်ကိုအုပ်ချုပ်သည့် ခပ်တုံးတုံးပုဂ္ဂိုလ်များ နှင့် အဆင်မပြေ။ သို့ဖြင့် ခိုမာချို တော်လှန်ရေးသမားတစ်ယောက် ဖြစ်လာသည် ။ စန်ဆီဘတ်စတီယံ တိုင်းပြည်တွင် တော်လှန်ရေး အင်အားစုသုံးခုရှိ၏။ တစ်ခုမှာ သူတို့ ကိုယ် သူတို့ မော်စီတုန်း ဝါဒီတွေဟု ကင်ပွန်း တပ်ထားသူများ ။ တစ်ကယ်တမ်းကျတော့ သည် လူတွေက တစ်ကမ္ဘာလုံးကို ဆန့်ကျင်ပြီး ထစ်ခနဲဆိုသတ်ချင်ဖြတ်ချင်နေသူတွေ။ ကျန်တစ်ဖွဲ့က ပုံမှန် ကွန်မြူ နစ်အဖွဲ့အစည်းတစ်ခု။ သူတို့ ကို ကျူးဘားက ကျားကန်ပေးထားသည် ။ သို့သော် လူထုထောက်ခံမှု မရ။ ခိုမာချိုတို့ အဖွဲ့ကိုမူ ပြည်သူလူထုက ထောက်ခံအားပေးသည် ။ သို့သော် သူ့မှာ ပြည်ပ အထောက်အပံ့မရှိ။

ကွန်မြူနစ်တွေက ခိုမာချိုနှင့်ပူးပေါင်းပြီး တပ်ဦး ဖွဲ့ချင်သည် ။ သူတို့က ခိုမာချိုရရှိထားသည့် လူထုထောက်ခံအားပေးမှုကို အမြတ်ထုတ်ချင်နေသည် ။ ကျွန်တော်တို့ ကလည်း ထိုအကြောင်းကြောင့်ပင် ခိုမာချိုကို ကျောထောက် နောက်ခံပြုချင်ခြင်း ဖြစ်၏။ သို့ပေမဲ့ ကွာခြားချက်တော့ ရှိသည် ။ ကွန်မြူနစ်တွေက တော်လှန်ရေး အောင်မြင်ပြီဆိုသည် နှင့် ခိုမာချိုကိုသတ်ပြီး သူတပ်များ ကို အ ပို င် စီး သွား မှာ သေချာသည် ။ ခိုမာချို ကျွန်တော်တို့ နှင့်ပူးပေါင်းလျှင်မူ သည် လူသမ္မတဖြစ်နိုင် သည် ။ ကံကောင်းထောက်မလျှင် သူတိုင်းပြည်ကိုသူ အများကြီး အကျိုးပြုနိုင်သည် ။

မီးထွန်းညှိထားသော ကွက်လပ်တစ်ခုထဲ ဝင်သွားကြည့်ပါ။ ပုံမှန်အတိုင်းဆိုလျှင် လူတွေ သည် မီးပုံနံဘေးပတ်လည်တွင် ဝိုင်းနေမည် ဖြစ်၏။ ခုတော့ သည် လိုမဟုတ်။ မြေကြီးပေါ်မှ ခပ်မည်း

မည်း အရာတစ်ခုနံ့ဘေးမှာ ဝိုင်းနေသည် ။ ကျွန်တော်
ချက်ချင်းသဘောပေါက်လိုက်၏။ ဒါမျိုး ကြုံဖူးနေပြီ။ မြင်ကွင်းက
ဘယ်တော့မှ လှလှပပ မြင်ကွင်းမျိုး မဟုတ်။

သူတို့ ဝိုင်းအုံကြည့်နေသည် မှာ ပါမောက္ခ၏ အလောင်း။

သူတို့ အုပ်စုဆီကို ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် လျှောက်သွားသည် ။
မျက်နှာတော်တော်များ များ ကျွန်တော်တို့ ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ကြသည်
။ ထိုအထဲမှ လူတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်မြင်မြင် ချင်း
အမြင်ကတ်သွားသည် ။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ခပ်သွယ်သွယ်၊
မျက်နှာက ကြွက်မျက်နှာလို စုတ်ချွန်းချွန်းနှင့် ဟိတ်ကြီး
ဟန်ကြီးနိုင်သူတစ်ဦး။ သံပရာခွံ ဦးထုပ်ဆောင်းထားသည် ။ မုတ်ဆိတ်
မွေး ရှိသည် ။ အမေရိကန်လုပ် တောစီး ဖိနပ်စီးထားသည် ။

‘ဟော ... ဟိုမှာ ၊ ပါမောက္ခ ရီဒရစ်သေရတာ ဒီလူမှာ
တာဝန်ရှိတယ်’

သူ၏ ကြွက်မျက်နှာ စုတ်ချွန်းချွန်းမှာ တင်းမာမှုကြောင့် မဲ့ရွဲ့နေ၏။
အေးစက်မာကျောသော မျက်လုံး နှစ်လုံးက အပြာရောင်
ကျောက်သားလေးတွေလို။ သည် လူကား ပိုင်ငြိဆိုလျှင် အသေသတ်
သူမျိုး။ သည် လို လူစားတွေ ကျွန်တော် တွေ့ဖူး ကြုံဖူးပေါင်းများ ပြီ။

သူ့စကားက တော်တော် တသွားသည် ။ ကြည့်ရတာ
ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားပုံရသည် ။ ကျွန်တော် ကိုစုတ်ချွန်းကို စေ့စေ့စပ်စပ်
အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။ သည် လူကား ကြေးစား တစ်ယောက်။

သာမန်စစ်သား တစ်ယောက်မဟုတ်။ တော်လှန်စစ်ကို ကျွမ်းကျင်သူ။
ပြောက်ကျား ရဲဘော်။ ကြေးစားတပ်သား ရိုးရိုးစစ်သားဆိုတာက
နေရာတကာမှာ တောင့်တောင့်ကြီး။ ကိုစုတ် ချွန်းလို လူစားကတော့
တောကြီးမျက်မည်းကို ကိုယ့်အိမ် ကိုယ့်ယာလို နေတတ်သည် ။ သူတို့
၏ လက်နက်များကိုလည်း ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်
ကိုင်တွယ်အသုံးချနိုင်သည် ။ သို့ပေမဲ့ သူတို့ တွေကို
စစ်ရေးလေ့ကျင့်ကွင်းထဲတွင် ဘယ်တော့မျှ မတွေ့ရ။ နောက်ပြီးသည်
လိုလူစားတွေက အမှားမခံ။ အမှားတစ်ချက်တွေ့ပြီဆိုသည် နှင့် သတ်ဖို့
ဖြတ်ဖို့ ဝန်မလေးသူတွေ။

သည် ငန်းလုပ်လိုက်ပုံကြောင်း သူတို့ အုပ်စုထဲ ကျွန်တော်
အဝင်ခက်သွားသည် ။ ပွဲဦးထွက် မျက်နှာပြ မကောင်းတော့။
ကျွန်တော်သည် တရားလက်လွတ်အုပ်စုထဲ ဝင်မိပြီ ထင်သည် ။ သည်
လူ တွေကြည့်ရတာ ပါမောက္ခကြီးကို တော်တော်လေးစား
ကြည်ညိုကြပုံရသည် ။ လူချင်းမဆုံဖူးတောင် ဂုဏ်သတင်းအကြားဖြင့်
လေးစားပုံပင်။ ခု ... ပါမောက္ခကြီး သည် လို ဖြစ်သွားသည် ဆိုတော့
အပြစ် က ကျွန်တော့်အပေါ်ပုံကျလာသည် ။

ကျွန်တော့်အပေါ် ကြည်ဖြူလိုက်လဲ့မှုမရှိတော့သည့်
တပ်ခွဲကလေးကို ကျွန်တော် ခပ်သွက် သွက်လှည့်ပတ်
အကဲခတ်ကြည့်သည် ။ သူတို့ တစ်တွေ မဆိုစလောက်ကလေး
တင်းမာနေကြသည့် တိုင် အကဲခတ် ကြည့်ရသလောက် မဆိုးလှပါ။
အများ စုမှာ ဆယ်ကျော်သက်ရွယ် လူငယ်ကလေး တွေချည်း။
လေးဆယ်ကျော်၊ ငါးဆယ် နီးပါးဆိုလို့ အနည်းအကျဉ်းပဲပါသည် ။
အုပ်ချုပ်ကွပ်ကဲသူ များမှာ နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင် အရွယ်တွေ။ သူတို့
ဆယ်ကျော်သက် အုပ်စုနှင့်လူကြီးပိုင်း လေးဆယ် ကျော်၊

ငါးဆယ်တွေကြား သက်လတ်ပိုင်းဟူ၍ တစ်ယောက်မျှ မရှိ။
အသက်သုံးဆယ့်ခြောက်နှစ်ရှိပြီ ဖြစ်သည့် ကျွန်တော်သည် သူတို့
ထဲတွင် ရှားရှားပါးပါး လူသားတစ်ဦးဖြစ်နေသည် ။

သူတို့ တစ်တွေက ကျွန်တော့်ကို မျက်နှာကြောတင်းတင်း၊
အေးစက်သောမျက်လုံးများ ဖြင့် ဝိုင်းကြည့်ကြ၏။ သူတို့ မျက်လုံးများကို
လေ့လာကြည့်ခြင်းဖြင့် ထိုအထဲမှ လေးငါးယောက်မှာ ပျော် စေပြက်စေ
စကားတစ်ခွန်းပြောမိရုံဖြင့် ကျွန်တော့်ကို သတ်ပစ်ဖို့ ဝန်လေးကြမည်
မဟုတ်။ ကျွန်တော့် လေးငါးယောက်ကတော့ အထက်မှ အမိန့်ပေးလျှင်
စိတ်မကောင်းစွာ ညင်ညင်သာသာ နည်းဖြင့် သတ်ဖြတ်မည့်သူများ ။
ကျန်ရဲဘော်များကတော့မူ သိပ်ခက်ခက်ခဲခဲကြီး ဆက်ဆံရမည်
မဟုတ်ပါ။ သို့တိုင် လိုအပ်လာလျှင် သည် လူတွေကလည်း မသတ်ဘဲ
နေမည်မဟုတ်။ ခြံ၍ ဆိုရသော် ကျွန်တော့်ကို သတ်လိုက်ရသဖြင့်
အိပ်မပျော် စားမဝင်ဖြစ်မည့် သူတစ်ယောက်မျှ ရှိမည်မဟုတ်ပါ။
